

Képzeld el...

Friss írásainkból...

Irodalmi folyóirat

Verslistás irodalmi találkozón voltunk... - Budapesten, 2015 tavaszán

A Verslista kiadványa – 2015/2. szám

„15 év – 15 bemutatkozás” c. sorozatunk Dobrosi Andreával – 2015. 01. 24.

„15 év – 15 bemutatkozás” c. sorozatunk Vermes Györggyel – 2015. 02. 28.

Kedves Olvasó!

Képzeld el... című irodalmi folyóiratunk ez évi második számával jelentkezünk. Harminchárom szerző írásaiból válogattunk. Bár sok vers is helyet kapott, a prózáírók most mintha bátrabbak lettek volna. Novellát, dramolattet, esszét, humoros-szatirikus „másodpercest” egyaránt találunk a válogatáskor. Hónapról hónapra jobbak ezek az írások. Tematikailag általában valamilyen személyes élmény, emlék a kiindulópontjuk, de egymáshoz alkotónál a köznapinak induló történet meglepő csavarral ér véget. Az esszék mindannyiunkat érdeklő vagy feszítő problémákról szólnak. Egyszóval, kialakulóban van egy „kemény mag”, amely kitarthatóan, el nem téríthetően prózát ír. És ennek – ha Verslista is a nevünk – örülnünk kell! A versek között akad evokáció, de egyre több a „saját hangú” megszólalás, a formával való merészebb kísérletezés. Ezúttal is van dal, haiku... a többi legyen meglepetés. A forró nyárban hűsítő perceket, örömteli olvasást kíván:

Sz. Gábor Ágnes szerkesztő

***

Keszy-Harmath Dániel: Új úton

01

Kicsit kuszán,
 összevissza örvénylünk
 e világvárosban.
 Mókázva megyünk,
 nagyokat nevetünk,
 villamossal vágatunk,
 sétányokon sétálgatunk,
 egy padon pihengetünk,
 s bármennyit is beszélgetünk,
 örömmel összegezzük,
 hogy elmerültünk egymásban,
 megérintett a másik.

02

Fűszeres fények,
tavaszi trubadúr,
zengő zuhatag,
szerelmes szívek,
románcos regény,
félénk fiatalság,
kedves kacagás,
rég-várt remények.

03

Ha a holnapot
tétován tekintjük,
másodsorra megjedünk.
A tegnapot talán
dédelgetve, drágám,
lelkünkbe láncoljuk...
Szívből szeretünk.
Új úton,
szárnyalva szaladunk,
boldog békében...

Torma Zsuzsanna: Testvéreink, a fák

Testvéreink, a fák,
Ezt el sose felejtsetd!
Ültetsetd, mintsem kivágod,
És néha felkeresed!
Kedvenc virágait
Mind megtalálhatod,
Illattal ágain
Köszönti tavaszod.

Hű társunk mind nekünk,
De nem jöhet velünk,
Egy helyben áll, soha
Nem követhet bárhova.
Neked kell menni el,
Ahova menni kell,
Hol lombjai alatt
Tán vár egy régi pad.

Ha nincs pad, hogy leülj,
Törzséhez lágyan dűlj,
Vagy ülj a földre le,
Közel a gyökere,
Megpihensz majd, meglásd,
Tiszteld, szeresd a fát!
Hazádhoz hű legyél,
Mint földhöz a gyökér!

Petres Katalin: Történelmi emlék

A szabópult óriási volt, akár több kisgyermek is elfért benne. Miközben apu vasalt vagy ruhát szabott, a kislány eltűnt délelőtt a mélyén, egy másik világban játszott. Nem voltak drága játékaik, babakútorai; díszes pralinés és csokis dobozokból rendezte be a királylány fényűző lakosztályát, miközben a konyhából érezni lehetett a készülő ebéd ínycsiklandó illatát. Sok maradék anyag, színes bélésmaradékok fényes selyme segítette az illúziót, a babaruhák változatosságát is a maradékból varrt anyagok adták.

Azonban egy különös délelőtt emléke örökre megmaradt.

Apu nem volt otthon, anyu vasalt a kisebb vasalóval, nem döngött a nehéz szabóvasaló. Szólt a rádió, sütött kint a tavaszi nap. A rádióból izgató hangfoszlányok kavargtak a pult mélyébe. A kislány előbújt mesebarlangjából. Anyu abbahagyta a vasalást, figyelt, majd sírva fakadt.

- Nem akarok megint a bombázások miatt a pincébe bújni, miért nem tudnak békében élni? - borult rá a vasalóvászorra.

A kislánynak eszébe jutott a pince. Amikor fáért mentek le a harmadik emeletről a hatalmas, gangos budai bérház pincerendszerébe, akkor mesélte apu, hogy ott a háború alatt a bombázások miatt óvóhelyeket alakítottak ki, és a ház lakói ott tengették napjaikat.

- Most mi lesz veled? Miért kellett neki önkéntesnek jelentkezni? Elviszik, és ki tudja, visszatér-e? - zokogta anyu.

A kislány már teljesen összezavarodott. Tudta, hogy bátyja katonának állt, noha gyerekkori szívritmuszavara miatt felmentették, de önkéntes lett. Milyen unalmas lehet hetekig kuksolni abban a rideg, hideg pincében. Mit fog ő ott játszani? Le fogják bombázni a birodalmát, mi lesz a királylánnyal. Nem szólt semmit, fogta a babáját, a legszebb ruhákat, csokis dobozokat, és gondosan csomagolni kezdett. Már majdnem végzett, amikor fiatalabbik bátyja megkérdezte:

- Hát te mit művelsz itt? Utazol?
- Dehogya! Megyünk a pincébe! Háború lesz! Anyu mondta.
- Minek a baba? Mit képzelsz, hogy ott játékokra lesz szükséged? Hogy lehetsz ilyen buta!

A kislány tétován álldogálva szorongatta a bőröndjét, anyu sírt, nem szólt semmit, a tavaszi nap ragyogott be az ablakon, a rádió harsogott, és senki nem mondta meg, mit tegyen. A pult mélye sem nyújtott többé menedéket.

1968-at írtak...

Tóth-Hekkel Arany: Többszólamú csöndem

Pityeri pityeri bársonyos virág
Réten kikerics sárga pitypang ciha
Vánkos akár a vándornak ez dukál
Pityergőst regőlő tavaszi világ

Csöndem több szólamán szól a csalogány
Gerlice pacsirta feketerigó
Pitymallati szürkeségben szerenáád
Hajnal bölcsőjében ringatózni jó

Sírhatnék napok árnyékát úzve
Fénytelenre fényességet meglelőn
Éledő kacajra rügyezik a táj

Fáj pontokat másít átlényegülve
Éltető élhető sorsot remélőn
Virágszirmok bordűrözik a haját

Czegény Nagy Erzsébet: Anyám kenyere

Még előttem a kép.
Alázatosan simul kezed
alá a dagasztott kenyér.
Már fáradsz. Ujjaddal
végigsimítod homlokod,
melyen lisztes csík marad.

Ó, mennyire szeretném letörölni,
s gyermeki csókomat lehelni
kedves ráncaidra. Vágyam
beteljesületlen marad.

Rakod a tüzet, s a kemence, mint
éhes száj, nyeli magába a tüzelőt.
Apró termeted mellett égig ér a lapát.
Te úgy veted be vele a kenyeret,
mintha az életed függne tőle.

Akkor így gondoltam,
s nem tudtam, hogy igaz.

Majd fölém magasodva megölelsz.
Arcodról gyöngyök peregnek, s
ígéred, nemsokára lesz meleg cipó.
Most talpig ér bennem a vágyakozás
egyetlen szelet meleg kenyeredért,
Anyám.

Kühne Katalin: Hihetetlen gonoszság (esszé)

Háborúkban, katasztrófákban, terrortámadásokban milliók pusztultak el. A gonoszság minden fajtája megnyilvánult az évezredek alatt, amióta ember él. Kis gonoszkodások, vitatkozások, verekedések a kínzáshoz, késeléshez, lövöldözéshez, robbantáshoz, tűzvészhez, népirtáshoz vezethetnek. De a mai hírekben hallott kisfiú halála mégis hihetetlen számomra.

Szita Bence azok közé tartozott, akik rövid kis életük során megélték mindazt a fájdalmat, amit elődei. A szüleik okozták nekik, amikor elhagyták őket, és nevelőszülőkhöz kerültek. Szerencsére, ezek a fájdalmak az évek múlásával csökkenhetnek, felnőtt korukra fel tudják dolgozni a történeteket, de azok soha nem merülhetnek feledésbe. Kihatnak egész életükre. A tizenegy éves Bence már sohasem lehet felnőtt! Életét olyan kegyetlenséggel oltották ki, ami példátlan. Milyen ember az, aki ezekre a borzalmas tettekre vetemedett? Ezt nem lehet ép ésszel felfogni! Megmagyarázhatatlan, mi mozgatta azt a nőt! Tiszta tudattal kitervelte, felbérelt két embert, nagy összeget ígért nekik, hogy megöljék ezt a kisfiút. Élettársán akart bosszút állni, mert megromlott köztük a kapcsolat. Szó sem lehet elmebetegségről.

Megöltek egy fiút, s megfosztottak kisgyermekétől egy apát (aki ugyan csak a nevelőapa volt, de talán jobban szerette Bencét, mint a biológiai apja). Nem hirtelen felindulásból tették. Nyereségvágy és alantas

bosszú vezérelte a nőt: megfontoltan cselekedett. Érthetetlen Bence halála, mert őt mindenki szerette. Erre a kirívóan aljas gyilkosságra régóta készültek. A hírek arról is szólnak, hogy amikor először elhantolták Bencét a Sántos melletti elhagyatott temetőben, még élt. Ezt a hírt megerősítették. A késekkel halálra sebzett, kétszer is elásott fiút minden jóérzésű ember gyászolja. Ki tudja, mit tudhatunk meg még a brutális gyilkosság részleteiről? A helyszínelés megtörtént, a vizsgálat még tart. Azt is hallottam, hogy P. Erika beismerő vallomást tett, de hogy milyen szerepe volt, azt csak később tudhatjuk meg. Ügyvédje ezért enyhítést kért. Remélem, hogy az ügyész szigorítást fog kérni. A pereket is figyelemmel kísérem majd, és remélem, hogy az elkövetők megkapják a lehető legszigorúbb büntetést, az életfogytig tartó szabadságvesztést: soha többé nem engedik őket szabadon.

Ez az eset, ahogy belőlem is, erős indulatokat váltott ki mindenkitől, hiszen legtöbbször a saját gyermekünkre gondolunk. Ennek az ártatlan, védtelen gyermeknek semmi esélye sem volt a menekülésre. A gyermekek, akik nevelőszülőkhöz vagy otthonokba kerülnek, nagy bizalommal fordulnak azokhoz a felnőttekhez, akik gondozzák őket. Nincs bennük félelem velük szemben. Ezért történhetett meg Bencével, hogy P. Erika a társaival orvul rátámadhatott. A kínhalált halt, elvesztett gyermeket pótolni nem lehet. A hozzátartozók joggal számítanak arra, hogy a gyilkosok megkapják méltó büntetésüket. Szakemberek szerint a halálbüntetésnek nincs visszatartó ereje, ráadásul ezt nemzetközi egyezmény is lehetetlenné teszi. A következetes, súlyos, valóban életfogytig tartó, magánzárkában letöltendő büntetés viszont talán elriaszthat másokat az ilyen brutális kegyetlenkedéstől.

Hová jutott ez a világ? Mi hajtja a gyilkosokat, amikor ártatlan emberekre támadnak? Mi hajtja őket házak, autók, gyárak, emberek ezreinek felgyújtására, robbantásokra, golyózáporra, bombázásokra, késeleésekre, idősek és nők bántalmazására, kínzására, megbecstelenítésére, élve eltemetésére, kisgyermek legyilkolására? Meddig fokozható még a gyűlölet, a gonoszság, ami mostanában eluralkodott világunk szinte minden szegletében? A hírek naponta ezekről számolnak be. Hogyan

történhetett, hogy így elaljasult egy nő, akinek az anyaság lenne a legnagyobb ajándéka, legfőbb feladata, hivatása? Ő is anya, mégis megölt egy gyermeket. Az ilyen elvetemült, gonosz ember nem érdemli, hogy az áldott nap süssön rá, élje le egész további életét magánzárkában, olyan sötétségben, amilyenné az ő lelke vált. Legyen mindenkitől távol, egyedül vívódjon, szenvedjen, idézze fel szörnyű tettét nap mint nap, míg elérkezik élete utolsó pillanata. Ne engedjék soha szabadon, ne kapjon kegyelmet. Az utóbbit úgyis csak Isten adhatja meg az embernek.

Az élet - csodálatos ajándék. Aki ezt elveszi, az már nem ember, hanem egy torzszülött. A legsúlyosabb veszteség, ha egy gyermeket kell eltemetnünk. Akkor is az, ha betegség végez vele, de ha ilyen kegyetlen halál éri, akkor ez a fájdalom égbe kiált. Bencére még sokáig fogunk emlékezni, évek múlva is siratjuk őt. Tudom, ez nevelőapjának nem adhat megnyugvást, és mi nem támaszthatjuk fel őt sem. Együttérzésünk talán enyhét ad neki.

Eddig tart az akkori, jogos felindulásból írt véleményem.

Azóta évek teltek el, és egyre több ilyen borzasztó tragédia történt. A napokban egy fiatal lányt gyilkoltak meg Kaposvárott, egy trafikban. Rá kell döbbsen, hogy az emberi gonoszság határtalan. Pár forintért, egy üveg italért, egy adag drogért idős embereket végeznek ki, vernek halálra otthonukban; fiatal lányokat erőszakolnak meg és ássák el a kies erdőkben; a buszon, vonaton naponta történnek kérelések, arról nem is beszélve, hogy az erőszak és a drog árusítása már az iskolákban és az épület előtt is teret nyert. Azok a tanárok, akik az ifjúságot nevelik, azok az orvosok, mentősök, akik életet mentenek, azok a reményteljes gyermekek, fiatalok, akik előtt még egy szép élet állhatna, azok az idős emberek, akik egész életüket utódaikért áldozták, ebben az elszabadult pokolban áldozatokká lettek. Mivé fajulhat ez még? Minek kell még megtörténnie, hogy felébredjenek azok, akik ezért tehetnek? Ki és mi védhet meg bennünket?

A vadállatok csak a zsákmányért harcolnak: ölnek, mert enniük kell. De mi, emberek - már senkit sem kímélünk? A gyilkosok csak azért ölnek, mert a „hatalmukat” akarják gyakorolni azok felé, akik tanítanak,

gyógyítanak, nevelnek bennünket? Inkább a szeretetet, könyörületet, segítő szándékot kellene kifejezni. A gyilkos indulatok elszabadultak, a társadalom mélyén élő, végképp lezüllött emberek még az orvost, a mentőst is megtámadják. Torzszülöttek ők, pedig becsületes emberek nevelték őket. A drogok tolvajjá, gyilkossá, kéjencsé változtatják ezeket a gyenge, befolyásolható lényeket, még anyjukat, apjukat is megölik, csak hogy a szerhez hozzájussanak. Itt már nem számít semmi, csak az a könnyű lebegés, amire vágyunk. Ha ez a szer hat, végleg a rabjaivá válnak, a becsületes ember pedig az áldozatukká, mert nem ismernek sem istent, sem embert. Hiába oktatják a diákokat a megelőzésre, hiába a szülői minta, a környezet káros hatása miatt könnyű „táncba vinni” a még éretlen gyerekeket, és ha megkóstolják a drog bármilyen formáját, rászoknak, és gyilkossá válhatnak. Erről nagyon nehéz leszokni, itt már az orvosok, pszichológusok, lelki gondozók nem eléggé hatásosak körükben. Néhányan sikerül visszatérni a helyes útra, de az is göröngyös, hamar elbukhatnak, ha nincs mellettük valaki, aki segít nekik a mindennapokban. Manapság elembertelenedett világunkban nem figyelünk kiskorú gyermekeinkre, lázadó fiataljainkra, nincs időnk rájuk, hagyjuk, hogy úgy nőjenek fel, mint a gomba eső után. Pedig a gyermeknevelés a legszebb hivatás. Ha az időseket senki sem tiszteli, hanem ott rúgja, ahol csak lehet, akkor nem lesz ennek soha vége. Ahol anyjára, testvérére támad a fiatal, ott már semmi sem szent. Nagyon nagy a felelősségünk, nekünk, mindennapi embereknek, de felelősek a vezetőink is, és tennünk kell, hogy mindezt megváltoztassuk. Mi a saját környezetünkben, nap mint nap tehetünk ezért. Figyeljünk oda a gyermekeinkre, nagyszüleinkre, de a szomszédainkra, a buszon mellettünk ülőkre is, mert bárkiből lehet áldozat! Amennyiben tehetünk, valóban tegyünk is valamit értük, ha embernek nevezzük magunkat. Vegyünk példát háborús hőseinkről, akik még az ellenségüket is tisztelték, a barátjukat féltve holtan is vállukra vették és megmentették az életüket. Most itt, ebben a „békésnek” nevezett időszakban is kötelességünk segíteni az elesett, gyámoltalan embereken, legyen az egy gyermek, egy megtévedt fiatal, egy beteg, idős ember. Figyeljünk rájuk, és védjük meg őket!

Én - örökké optimista lévén - bízom abban, hogy egyszer elérkezik az a kor, amelyben nem lesz terror, nem lövik le az utcán vagy otthonukban az embereket, nem késelik meg a buszon, nem kínozzák halálra, nem lelik halálukat tűzben, mérgező gázokban, robbantásban. Az ember megtanulja, hogy tisztelje az élet minden formáját, ne támadjon embertársára, hanem megbecsülésbe és szeretetben tudjon vele élni. Hiszem, hogy eljön még ez az aranykor!

Hanyecz István (shf): Május - haiku csokor

Orgonavirág
tavasz illata bódít
esti sétámon

Loptam én néked
szép nagy csokor orgonát
május éjszakán

Fényűző május
szerelemnek ideje
ámor nyilával

Loptam egy csóкод
boldog volt az éjszakám
szép lett májusom

Mennyi szép virág
bűvöl el kikeletkor
lány mosolyával

Lopakodó hold
szép májusnak éjjelén
kacsingat felém

Mosoly arcodon
lángra gyúlt lány szerelme
csábítja szívem

Balaton-parton
kéz a kézben sétáltunk
boldogok voltunk

Színes kavalkád
lila-fehér orgonák
kertemben nyílnak

Mennyi szép emlék
közös tervek szép jövő
boldogság kosár

***

Poéta Irodalmi Portál friss pályázatokkal, ingyenesen letölthető
irodalmi PDF-ekkel: <http://poeta.hu/ingyen/>

Bodó Csiba Gizella: Mi dolgom itt?

Mi dolgom itt
Hol ciklámen bújik
Lombjaid alá
Mogyoró édes bokra?

Mi dolgom itt
Suttogd fülembé
Mit vár tőlem
A faragott fa kopja?

Hol vár a korhadó ladik
Hogy törött evezőmmel
Lágyan vízre lökjem
Mekkora már a távolság
Közötted - köztem?

Írnom kellene
De csend van
Mint romos kolostor
Falai között hétköznapiak

Gaz nőtte be
A régi sövényt
A borostyán lapulva kacsint
Merre haladjak?

Indulnom kellene
éveim bújócskát játszanak
tétován kérdezek
Ti mindent tudtok - hallgatag!

***

**A Kortárs Magyar Irodalom FB oldal:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>**

Asztalos Morell Ildikó: Ráncok arcodon

Hús év a bányában.
Tudod, hiába sípol a tüdőd,
hogy rokkantnyugdíjad mire nem elég.
Putridban megesz a penész.
Karod csenevész.
Mert nem lopsz,
alighogy megélsz.
Ráncos arcod szépsége
fakéreg-vájatos.

Kamarás Klára: A tanár ars poeticája

Mért vársz tőlem szép szavakat,
cizellált s újdonság fordulatot?
Versemhez nincs csodamúzsza!
Ő csak vájt fülűeknek bűg
lila felhőkbe ködös alkonyi szót.

Megmaradt bennem a régmúlt.
Naiv szavaim százszor, ezerszer
szerepeltek már, s garmada versnek
voltak ékkövei.

Semmi sem új itt. Én magam is
régi igéken nőttem fel,
s töpörödtem újra gyerekké.
Másra se vágyom, mint a katedrán!
Mindenki értse meg szavaim,
mindenki azt, s csakis azt,
amiről szólni akartam.

Dobrosi Andrea: Ha lenne bajszom...

Ha lenne bajszom, megpenderíteném.
 Sarkára ver a csend, ripityára tör szét.
 Pitymallhatna bennem tegnappmaradék,
 lehetne bársonysima ráncom,
 cipőmről kophatna sár, ha már nyom.
 De párkányom hamuszíne szemembe szökken,
 üvegszilánk, jégvirág mögöttem.
 Ha lenne bajszom, megpenderíteném.
 Gyertyát tennék asztalomra;
 terítékem terítékem volna:
 ék, nem zsíros abroszon szent fazék,
 ódon tányérokon ódon repedés,
 bennük „én megmondtam“-főzelék...
 Mondom, hát hallani tessék!
 Ha lenne bajszom, megpenderíteném.
 Nem tágítanék, ha fűt kályhameleg,
 táncra perdülve padló, ég közelebb.
 Minek vadkendertelep, tabletták sora,
 nem tévesztenék ritmust bizton és soha.
 S ha kedélyem megszegyenítené egy celebét
 - mily meglepő -, azon sem csodálkoznék.
 Ha lenne bajszom, megpenderíteném,
 nem kérnék hozzá engedélyt.
 Érzem, hamarosan rámhajlik az éjszaka,
 elsötétít rémisztő sikolya,
 s amint a hajnal hozza sámliját,
 hogy átlásson arcom fintorán,
 hirtelen megszédül és földre rogy,
 potyogni kezdenek az égről a csillagok.
 Hát csak potyogjanak, essenek elém -
 ha lenne bajszom, megpenderíteném.

Tara Scott: In memoriam...

Mindannyian átéltük már azt az érzést, amikor egy megnevezhetetlen hangulathoz kapcsolódóan eszünkbe jut egy gondolatsor, idézet valamilyen szeretett írónk művéből. De nem elég felidézni. El kell olvasni újra és újra, ezért a könyvespolchoz lépünk, és leemeljük onnan. Már fellelőzni is jó érzés. Rátalálva a keresett részletre ilyenkor úgy hat az adott gondolatokra szomjazó lelkünkre, mint sivatagi vándor szomját oltó, hűsítő víz. Mai hangulatom Richard Bach „Illúziók” kötetének gondolatait kívánta. Így kezembe véve kényelembe helyeztem magam. Egy kis papírdarab sarkát látva ott nyitottam ki a könyvet. Egy fénykép volt. Apám ölelt magához, úgy három éves lehettem. Leengedtem a kötetet az ölemből, és elgondolkodtam. Ma miért? Miért épp az „Illúziók”? És a kép? Nem hiszek a véletlenekben. Mi lehet az üzenete? S akkor zuhanni kezdtem. Mint mély kútba, egészen a gyermekkoromig. Mikor óvodás voltam, Apám a katonai repülésből leszerelve polgári foglalkozásként a helyi tanácsházán dolgozott. Anyám az akkori bábaképző koraszülött osztályán csecsemőgondozóként éjszakai műszakba is be volt osztva, így esténként Apám olvasott nekem mesét így hangolva fel lelkem húrjait. A meséken keresztül tanított meg szeretni, szánakozni az elesetteken, drukkolni a jóknak, és még a humorra is így éreztem rá Benedek Elek meséjéből, „A cigány a pokolban”. Sokadszor hallva is hatalmasakat neveltünk rajta. Aztán én iskolás lettem, Ő pedig új lehetőséget kapott a repülésre az akkoriban szerveződött mezőgazdasági növényvédelemben. Nagy változás volt ez akkor az én kis életemben, mert attól fogva csak a hétvégéket töltötte itthon, és a téli hónapokat, amiket olykor megrövidített egy-egy továbbképzés, a vállalat budapesti központjában. Mégis, ha most visszagondolok, úgy tűnik, mintha ez a kevés idő kitágult volna. Lehet, hogy a szeretet képes ilyesmire? Mert a mesék után mégis Ő tanított meg Arany János csodálatos nyelvezetére a balladákon át, Zelk Zoltán szeretetére a „Gyermekbánat” című gyönyörű versén keresztül, és még hosszasan sorolhatnám. Amikor középiskolás lettem, Őt már két infarktus után leszázalékolták. Az a négy év

volt, amit igazán Vele tölthettem az életemben. Mennyire kevés, és mégis milyen sok volt. Mert az, amit a felnőtté válás felé megtanulhattam Tőle, egész életemben elkísér.

A szeretet - ha igazi, őszinte - nem enged mérlegelni. Ha úgy is érzed, hogy nem annyit és nem ugyanazt kapod vissza - teszed a dolgod. Mert nem tudhatod, hogy az, akit szeretsz, meddig lehet veled. Legyen az szülő, gyerek, férj, feleség. Teszed Őérte - és magadért. Mert ha nem így szeretsz, akkor az, ami marad neked és örökre elkísér, a jóvátehetetlenség lélekbefájó érzése lesz. Tizennyolc éve volt rá, hogy ezt nekem megtanítsa. Az érettségimet még megérte, az unokáit már nem láthatta. Richard Bach szellemiségében most úgy gondolom, hogy Ő volt az első mesterem. Az Édesapám.

Dittrich Panka: Az én vérem

Belépett a konyhába, a szörnyű tett színhelyére. Ahova csak nézett, mindenütt vér. A mosogatóban ott tornyosultak a mosatlan, ételmарadékos edények. A néma csendet csak a falióra zakatolása törte meg ... Az asztalon még ott a karácsonyi terítő. Rajta tócsában az odafröccsent vér, ami végigfolyt a széken, le a padlóra, utat találva a kredenc alatt. Félig megszáradva a színe már nem sötétvörös, inkább fekete. Körülnézett. Az én vérem - mormolta magában.

A vér ott volt mindenben, megalvadva benne a bánat, a szenvedés és a kegyetlen sors. Tudta, össze kell takarítania, eltüntetni mindent, hogy semmi ne maradjon, hogy semmire ne emlékeztessen. Először az asztalról vette le a véres terítőt, amin a fenyőág zöld mintáját vöröses folt váltotta. Az én vérem - mormolta magában.

Nem irtózott, csak végigfutott a hideg a hátán. Beletette a lavórba ázni a terítőt, mely rózsaszínné, majd pirossá festette a vizet. Az én vérem - mormolta magában.

Aztán keresett egy rongyot, olyat, amit majd ki fog dobni, amit örökre el kell majd tüntetni. Az asztalra ragadt alvadt véres masszát csak nagy nehézségek árán tudta levakarni. Az én vérem - mormolta magában.

A vér, mi egykor még szíven át szállította az életet, ott nedvesedett a kezén. Aztán a szék következett azt súrolta. Az én vérem - mormolta magában.

Közben többször is kimosta, kiöblítette a rongyot, hogy teljesen tiszta legyen minden. A padlón a tócsa olyan volt, mint térképen a tenger, és körülötte a folyók és a szigetek. Az életet jelentő vérből. Igazi, fekete, alvadt vérből. Az én vérem - mormolta magában.

Aztán a padlót is feltakarította egy kidobásra szánt ronggyal. Az én vérem - mormolta magában.

A rongyokat becsomagolta egy zacskóba, és a szemetesbe rakta, majd kezet mosott és elmosogatott.

Elvégezte a dolgát. Már nem volt semmi látható jele a tegnapi véres történetnek. Leült, és bámult maga elé. Belül, legbelülről, a lelkéből feltörték a könnyek, és végigfolytak arcán. Ezért aztán nyugtatót keresve bement a szobába. Kihúzta az éjjeliszekrény fiókját. Ám gyógyszer helyett egy naplót talált. Belenézett, és az utolsó oldalon ezt olvasta:

2010. 01. 03. „a volt férjem megint itt járt részegen, és lekevert két pofont, majd...”

2010. 01. 04. „a felszólító számlákat ma sem bontottam ki, nem tudom...”

2010. 01. 05. „a munkahelyen bizonytalan a jövő, csőd szélén a cég, félő, hogy...”

2010. 01. 06. „a szerelmem ma sem hívott, pedig...”

2010. 01. 07. „nem tudtam kiváltani a gyermekemnek a gyógyszert, és ezért...”

És az utolsó sor:

2010.01.07 „anyám megint nem vigyázott a gyerekekre, ma is elment szó nélkül az ablakunk előtt, be sem köszönt, mint...”

Ekkor kiejtette kezéből a naplót. Istenem, drága kislányom, ha tudtam volna... - sóhajtott fel.

***

Irodalom Feketén-Fehéren folyóirat:

<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

Kovács Daniela: Teledre tél jött

Hiába vágytál Te nagy tüzet rakni,
hogy melegedjenek az emberek,
hiába vágytál értük kárhoztatni,
fájó közöny munkált erőd felett.

Zúzmarás ma is minden emberálom,
jeges szél fú a lankadt ereken,
sóhajra halkul ma is minden szájon
a vágy, a láng, a láz, a szerelem.

És nincs az a tűz, jaj, nincs az a meleg,
mely fölhevítné csontkemény szívünk,
konok fásultság rabságában remeg,
s úgy halunk el, hogy sosem volt hitünk.

Asztalos Morell Ildikó: Elszürkülés

Ha a szivárvány
fekete-fehérré lesz,
elszürkül a lét.

Fetykó Judit: Pünkösöd hava

Csendes, napsütéssel festett, s távoli légköri homály
színeivel jött el a május, s közeleg vele a nyár.
Zöld sátorával a friss lomb ígér régi-új meséket,
nincs májusfa a kapukon, — mi idéz szokás-emléket.
Néha, néhol egy-egy csokor, vagy kosárban hortenzia,
szégyellősen mutatja magát, mintha tán takarnia
kéne a szándékot, mi régen oly természetes, szép volt —
most múlt, öregek régi meséje, megkopott emlékfolt.

Itt a május, ez a Május, majálisra kél a város,
ki a hegyekbe, ki a ligetbe, zene szól; itt egy gitáros
penget, és a dallam el- meg elfoszlik a többi hangon,
vad-motoros banda fülsértő zajjal rohan át a parkon.
Otthon — orgona nyílik, s készül dúsan a labdarózsa,
ma itthon, a panelben vagyok az otthon, a kert adósa;
behunytt szemmel annak a csodáit, májusát idézem —
sétálunk a parkban, s az elvadult galambokat nézem.

Egy léggömb szellőtől elragadva végigszáll az égen,
nézi: túl a nagyvároson virágok nyílnak a réten.
Ám mégis, ez a május, a Május, mi ma tovaröppen,
kinyit a tavasz, a nagy mágus, ruhája csuda zöldben
eltakarja múlt év, a múlt, s külváros szemetét fűvel;
keveri a szél virágok illatát múltó idővel.
Ez most a május, itt a Május, ez az összes, a régi,
Hív ez a lomb, hív ez a fény, a múltat-jelent igézi.

Kovács László (Kovacs59): Nyolcsoros érzések....

„ki fogja majd...”

Alázatosan morzsolgatom ujjaim között
a múltó idő beteljesületlen perceit,
a bánat megölel, az öröm már elköltözött,
ránckok arcomon őrzik az éveim terheit.
Előttem még az út, vigyázza még fentről anyám...
lelkemben lisztté őrlődik a gyász, fáj a magány...
tündérlelke hiányzik, nélküle árva a tanyám,
ki fogja kezem, ha halok, ha nincs édesanyám...

.....

„tél a kertben”

Nem mozdul a kert, az ágyás a télben,
álmodoznak szebb napokról a magok,
tetemmé váltak a kémény alatt lógó,
cseppenként elolvadó jégcsapok.
Kertben egyedül vagyok, alig létezem,
ég alján már a pára, a köd terem,
kiáltok a nap után, át az éteren,
Siess, tavaszom, mert a napot éhezem...

.....

„bányát álmodtam...”

Ráncokból már kikopott lelkem még szénporos,
„Jó szerencsét” szív, őrzi még bányászmultamat.
Ami megmaradt: emlék, egy korsó, egy fokos,
álmom felidézi sokszor az elmúltakat.
Olyankor kaparó zörög... rugdal a géplánc,
elhangzik: vigyázz, robbantás! ...segíts már, pajtás!
Képek sora... egy erős kötés... mint a szénlánc.
Bezárt tárna, kiháló szakma... Néma főhajtás...

Kutasi Horváth Katalin: A parkban

Már esteledett, mikor sétám során egy furcsa beszélgetés fültanúja
lettem akaratlanul is. Egy bizarr, szmokingos úr váratlanul izgatottan
megfogta ugyancsak előkelően öltözött sétapartnerem vállát.

- Nézze csak! Ott egy Mont Blanc-ember!

- ?

- Hát nem látja? Arra! Egy örökké társtalan, boldogtalan figura...

Ahogy én is önkéntelenül odanéztem, csak egy magamfajta alakot láttam, épp mintha alkalmásom lépdelt volna arra, s tulajdonképpen akár rám is mutathatott volna ez a szúrós szemű, a saját meggyőződése szerint bizonyára vesébe látó ember.

- Ja... Igen! De hát nem azok vagyunk mindannyian? - kérdezte helyettem is a másik.

- Hát persze, hogy nem! Itt vagyunk például mi. Feleségünk volt, gyermekeink vannak. Egyikünk pályája sem volt egyenes, s ugyan megvan a mi életátunk is, mint mindenkinek, de útjainkat semmiképp sem hasonlíthatjuk a *Csillagvilágok fénylő táborán át* a végtelenséggel versenyt rohanó üstököséhez!

- Valóban nem... Pedig szeretem, ha a csillagok versenyt kacérkodnak körülöttem, de legalábbis fölöttem!

- No, igen. Gondolhattam volna, hogy ilyesmit válaszol majd! Igazi álmodozó! Tán még ezeket a fákat, sőt, az erdőt is kedveli?

- Természetesen... Vágyott menedékem!

- Egy megkésett romantikus. Menthetetlen!

Ha alkalmam lett volna beszélgetni a megszólítottal, s nemcsak amolyan passzív résztvevője vagyok a szokatlan társalgásnak, tán az is kiderült volna, hogy hozzá is hasonlítok valamelyest, nemcsak a rámutatottira, hisz valószínű, hogy ő is szívesebben éldegélne egy *Félreeső völgy ölében* megbújva, védelmet élvezve, s nem háborgatottan az ilyen tolakodó fráterektől, akik oly könnyen ítélkeznek ránézésre, s azt hiszik, hogy mindentudók... Vajon milyen viszonyban vannak ezek ketten? Mi indíthatta őket a közös sétára? De tévedhetetlen lélekelemzőnk már folytatta is:

- No de ilyet... A tavat simogatja!

- Tán emlékeiben halászik. Lehet, hogy téved! Mégis volt valaha társa. Még az is előfordulhat, hogy megízlelte a boldogságot!

- Annál rosszabb! Az elvesztett Éden fájdalma tartja fogva.

- Hoppá! Akkor viszont nem is igazi Mont Blanc-i figura! *Az el nem nyert...*

- Istenem! Nem kell annyira szó szerint venni mindent!

- Rendben. És mi újság a szenvedélymentességgel?

- ?

- Hol van még a felkelő nap?

- Micsoda zagyvaság! Azt hittem, magával lehet értelmesen beszélni.

De úgy látszik...

- Nem látja, milyen sokat jelent ennek az embernek az a maroknyi víz?

- Nos... Igaza van. Lehet, hogy épp *A nádas tavon* ringatózik egy csónakban, s átéli egyetlen pillanatban az örökkévalóságot, a múltat, a jelent és a jövőt, miközben összerosódnak a tűnő boldogságot idéző benyomásai. Hihetetlen! Tudja mit? Nem gondoltam volna, de valahogy kedvem szottyant egyet csónakázni!

- Na látja! Mégse olyan faragatlan, érzéketlen fráter, mint amilyeneknek tartják.

- Nézze... Merő udvariasságból engedtem hívásának...

- Nem kertelek. Megmenekítettem a násznépet egy időre kellemetlen társaságától!

- Szóval így állunk! Részvétem.

- Ugyan, kérem. Nem is olyan veszélyes!

- ?

- Úgy látszik, mégis jó ötlet volt, hogy járjunk egyet. Szinte eggyé vált ezzel a figurával, egy kicsit még velem is, s megkockáztatom: ezzel az éjszakával. Akár maga is lehetne immár a kipécézett magányos alak! Ha nem tudnám, hogy Ön Tina apja, el sem hinném, hogy valaha is bárkit szeretett...

- No, ebből azért még ne vonjon le túl messzire menő következtetéseket! Ne aggódjon! Martina tiszta anyja! Viszont kész szerencse, hogy amint látom, Karcsi magára ütött, így még az is lehet, hogy boldoggá tudja majd tenni a lányomat...

- Tudja, mit? Majd meglátjuk, ha még megleszünk *Húsz év múlva*.

Elnézve a furcsa párost csak remélni tudtam, hogy utódaik jobban összeillenek, mint ők maguk. Hogy Karcsi azt látja Tinában, aki valójában, s nemcsak egy ábrándot vesz feleségül. Hogy a lány nem nagyratörő, nem becsvágyó, nem lenéző. S hogy nem hajlamos például a köszvényre.

Gösi Vali: Örök életű anyám

Ősz hajad ezüst felhővé lényegült,
könnyektől fátyolos ég-szemed tükörré,
törékeny tested kecses angyalá lett,
vigyáznak, óvnak örökbecsű szentek.

Megkoszorúzza arany-fény ágakkal
- vágyak kötelétől lágyan eloldozva -
ragyogsz örök nőként, gyönyörű Madonna,
könnyező árváid halhatatlan anyja!

Mukli Ágnes: Törékeny álmok

Sorsod az egyetlen örökséged,
ismétlődik benned minden kárhozat.

Felejtened kellene,
hogy vesztessz születtél,
hogy elhagytak,

hogy akaratlan bántottál másokat.
„Tévedéseid macskakövein lépdelsz,”
céltalan utakon gondból gondba jutsz,
sajgó csapásnak marad meg a lépted,
fájó pofonként csattan el a juss.

Hánykolódva kerested önmagad,
a múlt emléke hajszolt a rosszba,
mert nem tudtad, hogy ki vagy.

Nem feledheted, hogy egyszer
számonkéréd teremted vétkét,
vágyaidat, ha visszanezel, „majd
megérkezel az alkonyatban”
egy torzónak torzult tegnapon.

(Evokáció Jenei Gyula: Majd megérkezel c. versének soraira.)

Lám Etelka: Boldogság

Vajon a boldogság madara merre repül?
Hazája hol van? Talán a kék üveghegyeken túl?
Ahol kedvesen suttog fülünkbe a halk szellő, és
az antik hárfa távoli hangja békét kínál.

S lassan surran a perc, mint egy fehér angyal,
és az anyai szeretet lángjával melegít a csillogó nap.

Már sietve apró léptekkel halad a szerelem órája,
és a fiatal gerlepár kibontogatja a vitorláit.

Ahol már nincs szenvedés, se bánat,
és nem ismerik a boldogtalanságot sem.

A boldogság apró, csillogó gyöngyfüzérei
elbújnak valahol, alig láthatók.

Kicsiny, égő lámpájukat szíved
kis csillingelő harangocskáival keresd!

Mert ott van a boldogság madara,
és aranytollával védelmez,
óv minket a gonosz világtól.
Kérdezem, vajon látjuk-e?

Jártó Róza: Gondolatok egy parki padon (esszé)

Jómagam talán más megközelítésben látom a boldogság mint érzés megélését. Én azt gondolom, hogy nem lehet elhatározás kérdése az, hogy boldog legyek. Az emberek legtöbbször nem is tudja, egy adott állapotban, hogy ő most boldog.

Arra, hogy az volt akkor, csak később, nem egyszer jóval később ébred rá. Arról nem beszélve, hogy ha úgy is érzem, hogy akkor, abban az adott időszakban boldog voltam, ezt mások nem így látják. Igaz, nem is az számít, hogy ki mit lát, hanem az, hogy én, az egyén mit is érzek.

Jómagam meg vagyok győződve, hogy életem legboldogabb időszaka az 1968 és 1970 közötti időszak volt.

1968-ban született meg az első kislányom. Akkor rögtön, alig 18 évesen, önálló otthonunk is lett Lajosmizsén, a szülői háztól 250 kilométerre kaptuk meg a tanyát, ahol se víz, se villany nem volt. Ez az idilli állapot 1970-ig tartott. Akkor meghalt a szerelmem.

Nem akartam eljönni a tanyából, ott akartam maradni 20 évesen, karonülő gyerekekkel, magam sem tudom, mibe reménykedve. De hazavittek a szüleim. Érdekes módon most, 44 év távlatából csak egy jó érzés maradt emléknem. Se arc, se illat. Én ezt a jó érzést hiszem boldogságnak.

Hogy a sors mit hozott volna nekünk, ha meghagy együtt bennünket? Talán alkoholizmust, talán válást. Vagy egy megismételhetetlen és utánozzhatatlan boldog 44 évet. Ki tudja most már? Persze, a szüleim nem egészen így emlékeznek az akkori életemre. Annak ellenére, hogy állítom, hogy csak utólag megélt érzésként tudja elmondani bárki is, hogy akkor, abban a pillanatban boldog volt, mégis azt mondom, talán tanítani lehetne azt, hogy örülni tudjunk az életnek. Az apróbb örömeket is értékelni, egy mosolyt viszonzni. Ezt biztos meg lehet tanítani. Ha nem is a tanárnak, de a szülőnek. Ám csak a megelégedett ember tud megelégedettséget, nyugodtságot sugározni. A beteg lelkű ember nem. De ez legyen egy másik gondolatsor...

Czegény Nagy Erzsébet: Bűvös palást

Elcsitult zajokban
pilled a város.
Fenyők sűrűjében
vadászó bagoly szálldos,
magányos kémények
torka okádja
a szürke napokat.
Bokrok között matat
a hold, itt-ott
ijedt madárszemek
fagynak az ágra.

Ablakom tükrében
valami furcsa látomásba
reked a szemem.
A külső világ már
egy hatalmas terem,
szikrázó-csillámló hóba'
angyalok szállnak puhán,
karcsú alakkal, ringatózva.
Egyikük szemében
téged látlak, Anya.
Ahogy rám hullt az
éjszaka bűvös palástja,
úgy lebben fel hirtelen.
A hold már nyugodni készül
hajnal-vánkosára - odafenn.

Pilla: Lét-fösvény

Fáradt vagyok. Lent hagyom ma a redőnyt.
Nem kell most világos, mert bántja szemem,
s úgysem fedhet fel nekem oly szeretőt,
aki már váráskor izgat. Istenem,
lásd, elpihentetném kiélt vágyaim.
Csendet. Pszt. Komolyan nem érdekel. Hallod?
Nem szándékozom túl lakom rácsain,
idebent várom fejemre a hantot.
Temess nyugton. Itt az idő, mire vársz?
Mozdulatlan, nem ellenállva kérlek.
Neked sem lehet jó, amikor úgy látsz,
hogy halottat játszva s henyélve élek...
Feladom ösztönös elveim önként,
hogy csodálni próbáljam a lét-fösvényt.

Millei Lajos: Abszurdum ☺

Egy frissen nősült barátom meséli: „a múltkor összeismerkedtem egy gyönyörű, szőke nővel, aki két konyakos kávé után felhívott a lakására. A tizediken lakott. Mindketten mámorosan - én a fáradságtól, ő az érzelmei túlfűtöttségétől - léptünk be az előszobába.”

- Gyere, egyetlen szerelmem! - mondta, miközben gondosan bezárta az ajtót, és a kulcsot kihajította a nyitott ablakon.

- Úristen! - ijedtem meg én - Hogy nyitjuk majd ki az ajtót?

- Sehogy! - válaszolta - Most addig leszel a szerelmem, amíg csak akarom, s ha érzem, hogy meguntál, akkor hívok egy lakatost telefonon.

- No jó, de ha jön a férjed?

- Nyugodt lehetsz, külföldön van.

„Némi megkönnyebbüléssel követtem őt az ágyhoz. Öregem, ahogy az a nő ölelt... és akkor szerelmünk beteljesülésének tetőfokán hallom, hogy valaki kulccsal kotorászik a bejárati ajtó zárjában.”

- Jézusom! - rémült meg a szőkeség is - Ez csak a férjem lehet. Gyorsan, bújj be oda a szekrénybe!

„Összekapkodtam a ruháimat, és bekuporodtam az előbb említett szekrénybe.”

- Én beleugrok a fürdőkádba, így nem feltűnő, hogy meztelen vagyok - suttogta, és már rohant is, mert nyílt az ajtó.

„Egy kis résnyire nyitva maradt a szekrényajtó, és odaláttam a bejáráshoz. Egy köpcös kis alak lépett be rajta, gyönyörű szőke nővel az oldalán, aki éppen olyan volt, mint a köpcös felesége. A krapek becsukta az ajtót, és a kulcsot egy elegáns mozdulattal kidobta az ablakon: (ezeknek a kulcsdobálás lehet a rögeszméjük!)”

- Na de nyuszikám! - szólalt meg a szőkeség - Hogy megyünk innen ki?

- Majd hívunk egy lakatost, ha meguntalak, de addig csak az enyém leszel - lihegte a férfi.

„Beandalogtak a szobába, és csak akkor rémült meg a köpcös. A fürdőszobából jól hallható vízcsobogás, és hamis énekhang szűrődött ki.

- Te atya Isten! Itthon van a feleségem! - ijedt meg a férj - Gyorsan cicám, bújj be oda a szekrénybe, majd később valahogy lerázom az asszonyt, elküldöm valahova, neki biztos van kulcsa, és akkor kiengedlek.
„ A szőke cica kinyitotta a szekrényajtót, és bebújt oda... mellém.”
„Így ismertem meg a feleségemet.”

Millei Lajos: Az Úr mindenkit meghallgat

- Uram, én negyven éven keresztül hittem azt, amit ezek meséltek!
- Uram, én negyven éven keresztül meséltem azt, amit egy percig sem hittem!
- Uram, te tudod, kik a bűnösök, kérlek, büntesd meg őket!
- Uram, te tudod, kik a bűnösök, kérlek, ne mondd meg senkinek sem!
- Uram, negyvenöt évesen, ennyi robotolás után már megérdemelnék egy kis pihenést!
- Uram, negyvenöt évesen, ennyi robotolás után már megérdemelnék egy kitüntetést!
- Uram, negyvenöt évesen, ennyi robotolás után már megérdemelnék egy infarktust!
- Uram, én láttam a gyilkosokat, sosem bocsátok meg nekik.
- Uram, én nem láttam semmit... és a tárgyaláson is ezt fogom vallani!
- Uram, ha a kezed elérne idáig... mindent rendbe tehetnél!
- Uram, ha a kezed elérne idáig... azonnal levágnánk!
- Uram, én azért élek rosszul, mert mások is így élnek!
- Uram, én azért élek jól, mert mások rosszul élnek!
- Uram, az a bicikli, az semmi, mások kocsikat lopnak!
- Uram, az a kocsi, az semmi, mások repülőket lopnak!
- Uram, én nem lopok semmit sem... már mindent beszereztem!
- Uram, az én múltam tiszta... lesz, ha holnap újra megszülethetek!
- Uram, csak te tudsz segíteni rajtam!
- Uram, csak én tudok segíteni magamon.
- Uram, két asszonyt szeretek, melyiket válasszam?
- Uram, két asszonyt szeretek, kivel csaljam meg őket?

- Uram, én orvos vagyok, és a mások betegségéből élek!
- Uram, segíts, én beteg vagyok... és nincs pénzem!
- Uram, add, hogy minél előbb holnap legyen!
- Uram add, hogy soha ne legyen holnap!
- Uram, áldd meg a földet, mert az ember a legértelmesebb lény!
- Uram, verd meg a földet, mert az ember a legostobább lény!
- Uram, adj...
- Uram ne adj...
- Uram, segíts...
- Most már elég! - kiáltott fel mérgesen az Úr, és nagyot rúgott a lába előtt heverő labdába, amit az emberek évezredekken át Földnek neveztek.

Bubrik Zseraldina: A réten...

Szombaton reggel, amikor kinéztem az ablakon, tudtam, délután szép idő lesz. Mondtam Pollinak, menjünk ki a rétre, pihenjünk egy kicsit. A mi korunkban már ránk fér. Ötven éve együtt vagyunk, jóban, rosszban. Délután el is indultunk, vittünk a kedvenc székünket, egy lavórt, újságot, és persze a távcsövet sem hagyhattam otthon. A biciklire felpakoltunk, az út nem volt hosszú, hisz az erdő szélén lakunk. A rét közepén elfoglaltuk helyünket, ott, ahol a szép zöld fű között nyíltak a gyönyörű virágok. A székek elé tettük a lavórt, beleöntöttem a kannában lévő langyos vizet. Leültünk, és mindketten beletettük fáradt lábunkat a vízbe. Polli elővette az újságot, elkezdte nézegetni, én meg őt néztem, és persze azt a szép mosolyát, amelyet már nagyon régen ismerek. Soha nem fog változni, mindig ilyen marad. Lehet, hogy épp a mosolyába - és persze a csodálatos szemébe - szerettem bele?

Jobb oldalról neszt hallottam, gyorsan felemeltem a távcsöveget. Rögön láttam az őzgidát. A szemünk találkozott. Mozdulatlanul állt ott, épp olyan volt, mintha balett pózban lenne. A nyaka magasan, egyenesen tartva, a feje pedig kicsit baloldalra fordítva. Néztük egymást egy darabig, majd úgy döntött, tovább megy, de szinte láttam, mintha a fejét

egy kicsit megbillentette volna. Lehet, hogy köszönt nekünk? Nem fogjuk megtudni, nem is annyira fontos, de olyan megható volt...

Éreztem, mintha a fejem épp leesne, mikor Polli a kezét finoman a kezemre tette, és szólt, indulnunk kellene. Szép lassan felálltunk, kiöntöttem a vizet, a lábunkat megtöröltük, majd mikor minden a biciklin volt, elindultunk haza.

M. Simon Katalin: A farkasok hazatérnek

Késő este volt már, amikor a kitisztult ég alatt, a fenyőfák közötti kis tisztáson a hold megpillantotta az egymás melegét kereső két árva, bőrig ázott farkaskölyköt.

Szánva sorsukat, segítő szándékkal vonzásába kerítette őket, és így, míg az égen haladt előre az éjszakában, a két gyámoltalan kölyök követte őt az erdőn át. Hajnaltájban egy eszténa közelébe értek. A nap éppen akkor jelent meg az ég alján, a hold pedig lassan eltűnt, magukra hagyva védenceit.

Az esztenán ebben a korai órában kezdődött a munka. Miközben fejéshez készülődtek, a juhászok észrevették, hogy a kutyák nyugtalankodnak, de nem ugatnak úgy, mint amikor farkas jár, inkább olyan hangot hallatnak, mintha fel akarnák hívni a pásztorok figyelmét arra, hogy valaki bajban van.

A bojtár el is indult felfedezni a kutyák furá viselkedésének okát. Nemsokára karjában két sötétszürke szörgomollyal tért vissza. A juhászok köréje gyűltek, hogy lássák, mit talált.

- De hisz ezek farkaskölykök! - kiáltott fel egyikük megrémülve attól a gondolattól, hogy a kölykök szülei is ott leselkedhetnek a környéken.

- Hogy kerülhettek ide ezek az apróságok, hiszen még alig tudnak járni? Vidd vissza őket oda, ahol rájuk találtál, hadd lássuk, értük jönnek-e a szülők? - utasították a fiatal juhászt.

Eltelt a fél nap, azonban a farkaskölyköket nem vitte el senki. Dél felé az idősebb pásztor odaszólt a bojtárnak, hogy most hozza be őket, mert már nem bírja hallgatni panaszos hangjukat.

- Tégy nekik egy tálkában tejet is, ki tudja, mióta nem ettek! És vigyázz rájuk, nehogy a kutyák kárt tegyenek bennük!

A bojtár behozta a farkaskölyköket, letette a karám egyik csendes sarkába, és megetette őket.

Munkával telt a nap többi része, és a juhászok szinte megfélemedtek a kis jövevényekről, akik, miután éhségük csillapodott, átaludták a nap nagy részét.

Este, hogy elcsendesedett a karám, a juhászok kunyhójuk előtt üldögélve, a farkaskölykök sorsáról beszélgettek.

- Vigyük el őket az állatkertbe! - mondta egyik-másik.

- Miért akartok mindenáron megszabadulni tőlük? - kérdezte az öreg juhász.

- Hogy miért? Hiszen ezek nem maradnak mindig kölykök, rövid időn belül felnőttekké válnak, és akkor jaj lesz a mi juhainknak! - hangzott az előítélet a hitelenebbek szájából.

- Tele vagytok bizalmatlansággal - szólalt meg újra az öregebbik. Felneveljük őket, és meglátjátok, hogy a végén hasznunkra válnak -. ezzel le is zárta a vitát.

Teltek a hetek, hónapok, a kölykök nőttek, egyre élesebben villogott szemük az éjszakában, és egyre élesedett a hallásuk. Valahányszor a karám környékén erdei vadakat láttak, különleges izgalom járta át őket, érezték, hogy nekik is közük van azokhoz az állatokhoz.

Szinte semmi tapasztalatuk nem maradt arról a környezetről, amelyben a világra jöttek, de öröklött ösztöneik szüntelen ennek a világnak a megismerésére bujtogatták őket.

Egyik éjjel a kutyák elaludtak, bíztak a farkasok éberségében. Azok pedig - valóban, éberen - a kerítésen túli világról képzelődtek mindaddig, amíg egy ismeretlen hang vissza nem térítette őket az éjszakai valóságba.

- Halló, testvéreim, hogy s mint telik az ember fogságában? - villant feléjük két sárga szem a sötétből. - Éltek, mint a bárók, étel, ital gondja nem emészt, néha még meg is simogatnak titeket, amitől a hátatokon feláll a szőr. Hehehe! Mi hasznotok ebből a hamis színjátékból, ha soha

nem érezhetitek szagát a friss vérnek, amelytől talpra áll a haldokló is? Nézzetek magatokra, alig mozogtok a csontjaitokra nehezedő hájtömegetől, míg nekünk, akik idekint élünk, szikár testünkben erő buzog, és nap mint nap teljesítjük küldetésünket. Jó, tudom, az emberek segítettek rajtatok a szükségben, de ne engedjétek, hogy végleg puhány házőrzökké szelídítsenek titeket, míg kihal belőletek az ősi ösztön. Egyre fogyunk... Ne feledjétek, az erdő visszavár!

Azzal a villogó szemek, ahogy megjelentek, úgy bele is olvadtak az éjszakába. Attól az estétől fogva, a karámban élő farkasoknak folyton csak a hallottakon járt az esze.

Pár nap múlva a pásztorok is észrevették, hogy étvágytalanul kullognak egyik helyről a másikra, éberségük csökkent, és figyelmük sem volt a régi már. Egy este az öreg pásztor maga köré gyűjtötte társait, hogy megvitassák a farkasok megváltozott viselkedését.

- Talán nőtény társakra vágnak - próbáltak tréfálkozni a fiatalabbak.
- Én azt gondolom, hogy ennél komolyabb dologról van szó. Visszavágnak az erdőbe. El kell engednünk őket, mert ha nem, rövid időn belül elpusztulnak itt a szemünk láttára - tapintott a lényegre a bölcs juhász. Úgy tettek hát, ahogy ő tanácsolta. Egy este kinyitották a karám kapuját, és elbúcsúztak szokatlan barátaiktól, az immár felnőtté csepereedett farkasoktól.

Amikor a kaput bezárták utánuk, a juhászok láthatták, hogy az erdő szélén több sárga szempár gazdája várja hazatérő társait.

Áfra Piroska: Tavaszváró

Kikelet suhan a szíveken át,
a hóvirág kelyhéről
felröppen az illanó boldogság.
Csillan a fény a fűszál hegyén,
a bezárt szirmok kitérülnek,
így, március közepén.

Ibolya illatú hajnali szél,
Hirdeti vígan: elszállt a tél.
Esőcsepp-életből szerelem kél
Föld szíve dobban, tavasz-remény,
mily törékeny az ember, mint
apró levél...

Golán Angéla Gabriella: Enyhülés

Megcsillan a fény a dérfedte ágon,
s a sok kismadár virgoncan csivitel.
Holdas éjszakán elkerül az álom,
s vágyaim' egy szellő messze viszi el.

Most léptem is könnyed, már szinte szállok,
boldogság tükre az ablakomra ül.
Kitárom lelkem, s szívemről a tályog
a tavaszi hajnalban a semmibe merül.

A rügy fakadása jelzi a jöttöd...
Már lassan a táj is zöld ruhában jár.
A remény színét most magadra öltöd,
s engem sem búsít a kietlen határ.

Györke Seres Klára: Napsugár

Napsugár játszik ablakon.
Virágot rajzol, csodálom.
Ablak tükrében nézi magát,
Majd rám csókolja mosolyát
A nyitott ablakon át.

Pilla: Éjjel-kép

Csillagokkal ölelkezik a hold.
Nevetem, miközben azt hallgatom,
házunk tujáján két bagolyfióka
anyáért, falatért hogy' sikolt.
Szál cigivel kezemben nyugtázom
a tavasz várható öregedését.
Aludnék, mint gyermekem,
ki már békésen szuszog,
s álmodik, de nem tudok.

Nyár jön, ám a hold nem fárad.
A tollatlan éhezők is kirepülnek...
Én meg? Mást sem teszek, mint
időt kérek évszaknak, nekem,
nehogy hirtelen érjen, mikor
anyamázam lánykám
bőrén viszketni kezd, levedli,
és érintése, mivel még finoman
szeret, éretté keményedik. Felnő...

Ó, te hold. Téged utánozva
ölelem át a jelent.
Könnyeimet megtartom.
Maradjanak belém zártan,
fényedben se látsszanak;
csak én, meg pár ismételt
mozzanat: eldobom csikkem,
felállok, bemegyek, óvatosan
mellébújok, megpuszílom...
- Csss, Kincsem. Aludj... aludj.

Naszvadi Sándorné: Madártárlat

Amikor színesbe öltöznek a fák, nekem az is tavasz,
amikor érezni a virágok s a frissen lenyírt fű illatát,
az is az.

De végtelen jókedvem akkor talál meg igazán,
amikor visszatér sok költöző madár.

Fecskét nem láttam még, de gólyát igen,
és nemcsak a fészekben, vagy repülni szépen,
vagy amikor csak áll a puszta réten,
hanem egészen közletről az indulást,
amikor csőrében viszi a „lakást”,
és szerencsésen kétszer is tetten értem,
s most, esküszöm, nem bosszankodtam
az ismétlésen.

Ha úgy nézem, hozzánk csak egyszer
érkezett, lassan húsz éve már,
hozott új erőt, új hitet, új életet.

Liszka Gyöngy: Ady tükre

Hiszek hitetlenül Istenben,
Bár őt már rég elhagytam,
Hisz nincs szükségem őrá,
Ahogy élőre sem a holtak.

Megakadnak torkomon fáradt lelkem szavai,
S nem találnak utat a világ felé,
Mik némának születtek, s eddig azok voltak,
Azok maradnak továbbra is.

Most minden-minden átokká vált:
Jeges pallos az összes,
Mely testem s lelkem emészti,
De én már csak sírva legyintek.

Nyomor, kín, vér és hazugság:
Mélyen titkolt szavak,
Miket a világ, óh, kedvesem,
A föld alá kapart.

Szüzesség, jóság, bölcs derékség:
Óh, ma mégis kinek kellették?
El kell dobnom szent nevetek,
Mert ember lettem... EMBER!

Meg-megállva járom a világot,
Ébren élem a végtelen álmot,
Mit sziporkázó délibábként
Dallamod száz titka alkotott.

Minden titok e rémes világon,
Mit te is hittél, de vallani nem merted:
Van Isten, s az voltál te is,
Általad állított ön-isten.

Vallás, vezeklés, erény és sorban
Minden, mit most eldobok...
S hogy miért dobom? - óh, kedvesem,
Ez még nálad is nagyobb titok!

Asztalos Morell Ildikó: Álom

Álom mezsgyéjén
széles fák éjbe dőlnek
örvénylő mélybe.

Kovács Daniela: Hiába hát

Nem értesz meg. Hiába hát a szó,
mely eléd teríti színaranyát,
lármanak véled, mely túláradó
hévvel küzd, majd siket csöndbe csap át.

Nem érted meg, bár, mint ajzott ideg,
évődik érted, helyetted zokog.
Mondd, ilyenkor mit csinál a szíved?
Bennem közönyöd fent késként forog.

De itt vagyok mégis. Rám nehezül
fásult némaságod, s ha majd befed,
jajgatni fogok, sírni gyermekül,
tán attól majd felébred a lelked.

Liszka Gyöngy: Nem búcsúzom

Nem búcsúzom, nem ezért jöttem,
Csak számot adnék neked, ahogy azt kérted,
Bár lehet, utána már nem lelsz meg,
Mert elmegyek. És vissza sem térek.

Nem búcsúzom, mert a búcsúk könnyesek,
S bár itt hagyok veled mindent, mit szerettem,
Utolsó levelem könnyet nem érdemel,
Hisz csak elmegyek. Némán és csendesen.

Nem búcsúzom, csak átadom emlékem,
A te dolgod, hogy sírva emlékezz,
Hogy önsajnálatban fürödve létezz,
Én elmegyek. Fontosabb a létem.

Nem búcsúzom, sajnálni hasztalan.
Ami volt, elmúlt. Semmi jó nem fogant.
Ha neked könnyebb, gyűlölj, megengedem,
Én akkor is elmegyek, és elfelejtelek.

Nem búcsúzom, hiába állsz előttem
Égő könnyekkel búcsúzó szemedben,
Nem hat meg. Nincs helyed mellettem.
Én elmegyek, és vissza sem térek.

Vissza sem térek, mert elmegyek...
Valami hajszol, át mindenem...
Számot kéne adnom, miért teszem ezt...
Nem búcsúzom... De mennem kell!

Kamarás Klára: Halak

Sötét a tenger, merre, merre...
Magamban úszom. Sok veszély
kerülget. Dagályban, zöldes árban
esztelen, kába szenvedély...

Egy örült cápa, teknős vagy rája...
az éhes száj ma hústra vár.
Az apró hal, bár meg se kottyán,
mégis bekapja, s vége már ...

Tömegben, rajban hátha... hátha...
nem vesznek észre nagy halak.
Nem én leszek, kit ezer kis halból
egy szörnyű bálna, hamm, bekap...

De, hol vagyunk most? Feszül a borda,
s lélegzetem mindjárt eláll...
Többivel együtt tart a háló!
Itt sem lesz más, csak hal-halál.

Móricz Eszter: Oostende partjainál

Szellő se rebben -
halk zizzenés.
Csönd, halk magány.
Szellő se rebben -
egyedül vagyok - végtelen,
egyedül vagyok, végtelen
egyedül - magányommal.
Szellő se rebben -
minden, minden elfut
úttalan utakon -
hazafelé...
Szellő se rebben -
egyedül vagyok,
átölelem, akiket
szeretek...
Otthon vagyok,
szeretem a Tisza
vidékét s környékét,
Debrecent, a
szülőföldemet...
Szeretem az ősök emlékét,
ott születtem,
oda hív a haza,
a hazám!...

***

Képzeld el... c. irodalmi folyóirat: <http://kepzedel.hu>

Györke Seres Klára: Élet

Nincsen élet halál nélkül,
Megbocsátás lélek nélkül,
Nincs szeretet jószág nélkül,
Nincsen vágy szerelem nélkül,
Ölelés barátság nélkül,
Szomorúság könnyek nélkül,
Nincs öröm sem remény nélkül.

Szabó Edit Irma: Helyzetjelentés

Csak néha les a vágy a kulcslyukon,
leginkább röpke, jósló álmokon.
Az útelágazástól jön felém,
s ha megtalál, csak nézem hűlt helyét...
Karod helyett csak szavak érnek el,
nyakam körül a fluor-gyöngy ölel.
Szivarfa ága féltőn, őrködően
felettünk lombtalanul elköszön.

Móricz Eszter: Hallgatás

Most hallgatok,
a csönd honol,
konok homály,
nincs semmi más.

Most hallgatok.
Egyszer megszólal
a szív, megszólal,
és nem enged el.

Lassan letisztul
Minden, ami bánt,
régmúlt időket
sosem feledek...

Nem akarok
megfelelni
a világnak,
senki másnak...

Én önmagam
vagyok, saját
álmaimmal,
és önmagam

ihlette apró,
kusza varázssommal
veled, s örökké!

Varga Katalin: Ennyi volt

„Napokra elfeledtelek, döböntem rá este.
Üres zsebemben álmosan cigarettát keresve.”
Amit nem is régen, tudom, te hagytál ott nekem.
Elmélázva, haragvón két kezemben pörgetem.
Nem jössz, nem hívsz soha már, nem adsz magyarázatot?
Talán már nem is várlak, becsukom az ablakot.
Mehalt, mi közös, egymásnak nincs mit mondanunk?
Beszéljünk még egyszer, kérlek, mert így elkárhozunk.
Mondd, mivé lett a kettőnk viharos nagy szerelme?
Ennyi az egész? Vágyó testem választ keresne.
Hidd el, mi ketten tartozunk ennyivel egymásnak.
Ne ítéljük szerelmünket örök elmúlásnak.

***

Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is:
+<http://youtube.hu/Verslista>

Kiadó: Palatia Nyomda és Kiadó Kft, Győr, Viza u. 4-6.
Tördelés: Vizuális Pedagógiai Műhely (<http://www.vpm.hu>)
Szerkesztő és nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes (<http://www.iropult.hu>)
Főszerkesztő: Baranyai Attila
Szerkesztőség címe: 8263. Badacsonytördemic, Római út 84.
Elérhetőség: <http://www.kepzedel.hu> - folyoirat@kepzedel.hu
ISSN 1789-6479 (Nyomtatott) - ISSN 1789-6487 (Online)

„15 év - 15 bemutatkozás” c. sorozatunk Petres Katalinnal - 2015. 03. 20.

„15 év - 15 bemutatkozás” c. sorozat Keszty-Harmath Dániellel - 2015. 03. 20.

---

*A Barátok Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

Verslistás kötetbemutatón voltunk... - Budapesten, 2015 tavaszán

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*
